

Arrest

**nr. 173 955 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, werd op 27 maart 2014 als vluchteling erkend.

1.2. Op 1 december 2015 werd verzoeker door het Hof van Assisen van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar omdat hij op 14 januari 2012 in Antwerpen door middel van geweld of bedreiging een geldsom en een gsm bedrieglijk heeft weggenomen en hierbij het slachtoffer opzettelijk en met het oogmerk om te doden, heeft gedood om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren.

1.3. Bij schrijven van 16 maart 2016 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren.

1.4. Verzoeker werd op 10 mei 2016 in de strafinstelling van Hasselt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 17 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Fars Kazon en bent u Iraans staatsburger. Op 6 oktober 2000 vroeg u voor het eerst in België asiel aan. Inzake uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een technische weigeringsbeslissing genomen. Op 24 oktober 2006 vroeg u een tweede maal asiel aan. Hierin werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Uit informatie terug te vinden in het administratieve dossier blijkt dat u op 9 maart 2009 werd veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen omwille van uw deelname aan mensensmokkel tot een gevangenisstraf van drie jaar waarvan 18 maanden effectief en de rest met uitstel van vijf jaar. De rechter kwalificeerde in zijn vonnis de gepleegde feiten als bijzonder ernstig. U streefde louter snel winstbejag na op de rug van slachtoffers die zich in een precaire situatie bevonden en misbruikt werden met als enige doel eigen winst. Op 17 september 2009, op 6 oktober 2009, op 20 juli 2010 en op 8 oktober 2010 diende u vier nieuwe asielaanvragen in. Inzake deze asielaanvragen namen de Belgische asielinstanties telkens opnieuw een weigeringsbeslissing. Op 21 september 2011 vroeg u een zevende keer asiel aan, omdat u zich intussen tot het christendom had bekeerd. Op 14 januari 2012 pleegde u samen met een medeplichtige een roofmoord op M.(...) E.(...) en werd u opgesloten in de gevangenis. Op 28 maart 2014 werd u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus toegekend. Op 1 december 2015 werd u door het Hof van Assisen te Antwerpen voor bovenvermelde roofmoord tot een gevangenisstraf van 25 jaar veroordeeld. Op 16 maart 2016 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van uw daaropvolgend gehoor in de gevangenis van Hasselt op 10 mei 2016 herhaalde u dat u omwille van uw bekering tot het christendom niet naar Iran kon terugkeren. Bovendien had uw familie u verteld dat de familie van uw slachtoffer, M.(...) E.(...), op uw terugkeer in Iran wacht om wraak te kunnen nemen. U beschouwde een mogelijke intrekking van uw Belgische verblijfsvergunning dan ook als uw doodvonnis. Verder stipte u aan dat u al zestien jaar in België verblijft en dat u behalve de door u gepleegde moord op M.(...) E.(...), waarvan u spijt heeft, geen andere problemen heeft veroorzaakt voor de Belgische regering of maatschappij. U meende overigens nog dat de Belgische justitie wat had overdreven. Tijdens uw gehoor legde u een aantal recente brieven vanwege Britse leden van de christelijke kerk waarvan u lid bent, met name de christadelphians, neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 28 maart 2014 erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van het Hof van Assisen van Antwerpen d.d. 1 december 2015. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar omdat u op 14 januari 2012 in Antwerpen door middel van geweld of bedreiging een geldsom en een gsm bedrieglijk hebt weggenomen en hierbij het

slachtoffer opzettelijk en met het oogmerk om te doden, hebt gedood om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren.

Er moet worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 1 december 2015. In haar vonnis oordeelde het Hof van Assisen dat de feiten **bijzonder gruwelijk en zwaarwichtig** zijn. Met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin werd het slachtoffer geëxecuteerd. **Het Hof weerhield vanuit de feiten geen enkele verzachtende omstandigheid.** Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u uiteindelijk op 1 december 2015 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Uit de door u gepleegde criminele feiten, met name roofmoord, blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. De door u gepleegde criminele feiten zijn bijzonder ernstig en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Bijgevolg wijst uw persoonlijk gedrag erop dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet en wordt uw eerder toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken.

U werd op 10 mei 2016 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U verklaarde onder meer dat u behalve de door u gepleegde roofmoord nooit problemen voor de Belgische regering of maatschappij had veroorzaakt en dat u van oordeel was dat de Belgische justitie enigszins had overdreven (CGVS 10 mei 2016, p. 2-3). Zoals eerder reeds gesteld, is het Commissariaat-generaal gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 1 december 2015 van het Hof van Assisen in Antwerpen. De loutere bewering dat u behalve de door u gepleegde roofmoord nooit problemen voor de Belgische regering of maatschappij heeft veroorzaakt en dat de Belgische justitie heeft overdreven, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw statuut van vluchteling.

Betreffende uw lange verblijf in België (CGVS 10 mei 2016, p. 3) kan opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf in België.

U verklaarde tot slot nog steeds niet naar Iran terug te kunnen keren ten gevolge van uw bekering tot het christendom: u wordt er immers beschouwd als geloofsafvallige. Bovendien wacht de familie van uw slachtoffer M.(...) E.(...) uw terugkeer in Iran af om wraak te nemen (CGVS 10 mei 2016, p. 2). Deze elementen en de door u neergelegde documenten in dit verband – u legde enkele brieven van christelijke correspondenten neer – werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1 §1 dient hij op basis van artikel 55/3/1 §3 een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Iran. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en de schending van de zorgvuldigheidsplicht, benadrukt verzoeker dat het nieuw element waar het Commissariaat-generaal naar verwijst het vonnis van het Hof van Assisen van Antwerpen dd. 1 december 2015 betreft. Hij wijst er op dat de feiten dateren van 14 januari 2012 en dus van vóór de beslissing tot erkenning als vluchteling. Ten tijde van zijn erkenning als vluchteling in 2014 zat verzoeker reeds in voorhechtenis in de gevangenis van Mechelen, waar hij ook werd gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst vervolgens naar de interpretatie van het Hof van Justitie van de begrippen "*openbare orde*" en "*nationale veiligheid*" en hij betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal dat zijn persoonlijk gedrag erop wijst dat hij een gevaar vormt voor de samenleving. Hij laat gelden dat het Commissariaat-generaal geenszins zijn persoonlijk gedrag heeft onderzocht en er zich mee heeft vergenoegd te verwijzen naar de veroordeling door het Hof van Assisen te Antwerpen. Verzoeker betoogt dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving of de interne of externe veiligheid van de betrokken lidstaat aantast, dat er *in casu* geen sprake is van gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid en dat het louter veroordeeld zijn tot een zwaar misdrijf niet voldoende kan zijn om te motiveren dat hij een gevaar vormt voor de samenleving en de nationale veiligheid. Verzoeker wijst er tot slot op dat hij zich bekeerd heeft tot het christendom en dat hij in Iran als afvallige beschouwd wordt. Het risico op vervolging na bekering werd volgens verzoeker niet voldoende onderzocht. Bovendien wacht de familie van M.E. hem op om wraak te nemen. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal haar beslissing onvoldoende en onzorgvuldig geformuleerd heeft, dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval, dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2.2. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat er in geval van terugkeer naar Iran in zijn hoofd een risico op het lijden van ernstige schade bestaat, zowel wegens zijn bekering tot het christendom als wegens de moord op M.E.. Hij verduidelijkt dat een afvallige volgens de sharia kan veroordeeld worden tot de doodstraf en dat de familie van M.E. hem opwacht om wraak te nemen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker twee attesten inzake zijn bekering tot het christendom.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 1 december 2015 door het Hof van Assisen van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar omdat hij op 14 januari 2012 in Antwerpen door middel van geweld of bedreiging een geldsom en een gsm bedrieglijk heeft weggenomen en hierbij het slachtoffer opzettelijk en met het oogmerk om te doden, heeft gedood om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren, het geen twijfel lijdt dat het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft en zijn persoonlijk gedrag erop wijst dat hij een gevaar vormt voor de samenleving zodat het vaststaat dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, (ii) de loutere bewering dat hij behalve de door hem gepleegde roofmoord nooit problemen voor de Belgische regering of maatschappij heeft veroorzaakt en dat de Belgische justitie heeft overdreven onvoldoende is om te besluiten tot het behoud van zijn statuut van vluchteling daar het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 1 december 2015 van het Hof van Assisen in Antwerpen, (iii) zijn lange verblijf in België een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming en (iv) zijn verklaringen dat hij nog steeds niet naar Iran kan terugkeren ten gevolge van zijn bekering tot het christendom en omdat de familie van zijn slachtoffer M.E. zijn terugkeer in Iran afwacht om wraak te nemen, en de door hem neergelegde documenten in dit verband (enkele brieven van christelijke correspondenten) geen ander licht werpen op de vaststelling dat hij een gevaar is voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, doch wel worden meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus (CG nr. 0029561U), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

(...)”

2.6.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 december 2015 door het Hof van Assisen van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar omdat hij op 14 januari 2012 in Antwerpen door middel van geweld of bedreiging een geldsom en een gsm bedrieglijk heeft weggenomen en hierbij het slachtoffer opzettelijk en met het oogmerk om te doden, heeft gedood om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren. In haar vonnis oordeelde het Hof van Assisen dat de feiten bijzonder gruwelijk en zwaarwichtig zijn. Met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin werd het slachtoffer geëxecuteerd. Het Hof weerhield vanuit de feiten geen enkele verzachtende omstandigheid. Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 1 december 2015 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, niet betwist.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 1 december 2015, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit de door verzoeker gepleegde criminele feiten, met name roofmoord, blijkt dat hij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen en dat de door hem gepleegde criminele feiten bijzonder ernstig zijn en een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking vormen, en kon de commissaris-generaal op basis van dit vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Vooraf dient te worden opgemerkt dat verzoekers betoog dat de Minister van Binnenlandse Zaken de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, *in casu* niet dienstig is daar de bestreden beslissing uitgaat van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6.3. Waar verzoeker er op wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op het ogenblik van zijn erkenning ervan op de hoogte was dat hij strafrechtelijk vervolgd werd, wijst de Raad erop dat er in maart 2014 nog geen wettelijke bepaling bestond die het Commissariaat-generaal toeliet het gegeven dat een asielzoeker misdrijven gepleegd had op het Belgisch grondgebied te betrekken bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Deze mogelijkheid is pas voorzien sinds 3 september 2015. De Raad wijst er verder op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet begrensd is in de tijd. De toepassing van artikel 55/3/1 hoeft aldus niet te worden beperkt tot de gevallen waarin de vluchtelingenstatus erkend werd na de invoering van deze wetswijziging. Het is evenmin vereist dat de criminele feiten waarvoor de vreemdeling veroordeeld is, gepleegd werden na de beslissing tot erkenning als vluchteling.

In de memorie van toelichting (Doc 54 1197/001 van 22 juni 2015) wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Het CGVS kan de vluchtelingenstatus intrekken als de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.*

Het speelt geen rol of die gronden volgen op de erkenning als vluchteling of eraan voorafgaan. Gronden om de erkende vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid kunnen een intrekking van status rechtvaardigen, zelfs als die feiten aan de erkenning van de vluchtelingenstatus voorafgaan of lijken vooraf te gaan. Aanwijzingen voor een dergelijk gevaar die voorafgaan aan de erkenning, moeten het CGVS er in principe toe brengen de vluchtelingenstatus tijdens de asielprocedure te weigeren op grond van artikel 52/4 van de wet (vgl. supra). Merk namelijk op dat indien dergelijke gronden zich voordoen vanaf de indiening van de asielaanvraag, het CGVS kan weigeren de vluchtelingenstatus te erkennen wegens gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

2.6.4. Waar verzoeker nog betoogt dat het Hof van Justitie de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ geïnterpreteerd heeft, gaat verzoeker er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet”*. De vluchtelingenstatus werd dus niet ingetrokken omdat verzoeker een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid of omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben. De verwijzing naar de niet nader gespecificeerde rechtspraak van het Hof van Justitie is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.6.5. Voorts dient te worden opgemerkt dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving of de interne of externe veiligheid van de betrokken lidstaat aantast”*. Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal onder meer rekening heeft gehouden met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker, met de strafmaat die gehanteerd werd en met de verschoningsgronden die verzoeker ten aanzien van het Hof van Assisen had aangevoerd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat uit de omstandigheden die tot verzoekers veroordeling hebben geleid dient te worden besloten dat hij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen, dat de door hem gepleegde criminele feiten een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking vormen en dat er in hoofdte van verzoeker aldus sprake is van een persoonlijk gedrag dat een gevaar vormt voor de samenleving.

2.6.6. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt uiteengezet: *“U werd op 10 mei 2016 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U verklaarde onder meer dat u behalve de door u gepleegde roofmoord nooit problemen voor de Belgische regering of maatschappij had veroorzaakt en dat u van oordeel was dat de Belgische justitie enigszins had overdreven (CGVS 10 mei 2016, p. 2-3). Zoals eerder reeds gesteld, is het Commissariaat-generaal gebonden door de*

kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 1 december 2015 van het Hof van Assisen in Antwerpen. De loutere bewering dat u behalve de door u gepleegde roofmoord nooit problemen voor de Belgische regering of maatschappij heeft veroorzaakt en dat de Belgische justitie heeft overdreven, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw statuut van vluchteling.

Betreffende uw lange verblijf in België (CGVS 10 mei 2016, p. 3) kan opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf in België.”

Waar verzoeker betoogt dat hij een vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Iran, benadrukt de Raad dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde vrees, doch hierbij terecht wordt opgemerkt dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verder wordt er op gewezen dat de door verzoeker aangehaalde vrees wel wordt meegenomen bij de formulering van het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied. *In casu* is het Commissariaat-generaal van oordeel dat verzoeker noch direct, noch indirect mag teruggeleid worden naar Iran. Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift “ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing” vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS